

Jij bent ondertussen zelf een stuk van het verleden

Enkele weken geleden zagen we op televisie een documentaire over uitvindingen van de twintigste eeuw. Wat bestond in 1900 nog niet? Wat was er in 2000 wel? We besparen u de lange lijst items die aan bod kwamen, maar pikken er toch ééntje uit: **de tiener** !

DE JEUGDBEWEGING... EEN VERLOREN STELLING ?

Het is een feit, we moeten niet naïef zijn: er heerst een malaise in de jeugdbewegingen. Ze hebben hun aantrekkingskracht op de jeugd verloren, er is het probleem van de niet georganiseerde jeugd, 80 % van onze jeugd doet niet meer mee.

Deze jeugd is niet slechter dan de jeugd van generaties vroeger, misschien is ze eerlijker, opener. Misschien wil ze hogere idealen dienen, indien deze idealen haar de moeite waard lijken, om er zich totaal voor in te zetten. Maar anderzijds heeft deze moderne wereld met zijn comfort, luxe en levensgenot aan deze jeugd zoveel te bieden, is deze jeugd koopwaar geworden. Denk aan het miljoenen zakencijfer van de lichte plaatjes, het chanson; de moderne dans, de sterrencultuur en heel de uitbuiting van de tiener-generatie, zodat een eerlijke levenskeuze, het juiste levensinzicht, voor onze moderne jongens en meisjes, voortdurend moeilijker wordt.

Ze ondergaan dag in dag uit, wat ik zou noemen de hersenspoeling van onze moderne wereld, wiens enige levenshoud nog materialisme en genieten is. Het wordt voor vele jongeren, mede door de levenskomedie van volwassenen, van hun ouders, van hen die de elite van ons volk zou

moeten zijn, zeer moeilijk om nog te geloven in hogere levenswaarden, als daar zijn: edele hoogstaande liefde, huwelijkstrouw, sociale verantwoordelijkheid, roeping of inzet voor de onderontwikkelde landen, eigen volk en cultuur, persoonlijke vorming en kulturele ontwikkeling. De levenshouding van zovele volwassenen rond hen is alleen maar berekend op egoïsme en zoveel mogelijk geld verdienen, ten koste van alles, ook van de liefde, ook van principes.

Een tijdje geleden pleegde een jonge man zelfmoord. Op zijn tafel lag een briefje: «Het is de moeite niet waard te blijven leven...» «Dans un monde où tout le monde triche». Dr. Maurits Coppieters typeert deze jeugd waar hij schrijft: «80 % van de jeugd ontsnapt aan iedere invloed van degelijke opvoeding boven de 14 jaar. En nu moogt U me een pessimist noemen, dan kent U in uw goede Vlaamse dorpen het leven niet. 80 % zijn boven de 14 jaar stuurloos aan zichzelf overgelaten, met een zakgeld dat schommelt tussen 75 en 600 F per week. Hun enige opvoedsters zijn de film, de juke-box en de dancing. Dat is de massajeugd».

Mogen we bij gelegenheid van «De week voor de jeugd» even uw aandacht, uw bekommernis vragen voor deze jeugd, d.w.z. voor uw kinderen voor uw jongens en meisjes. We menen dat de teloorgang van de jeugdbeweging niet in laatste instantie te wijten is aan een gebrek aan belangstelling, aan onverschilligheid vanwege de ouders.

HET KLACHTENREGISTER VAN HET GEZIN.

We willen eerlijk zijn, en het klachtendossier van veel ouders ook eens van dichtbij bekijken. Vaders en moeders zeggen en klagen : «De jeugdbeweging verstrooit de familie naar de vier windstreken, en dat nog het meest op de ogenblikken waar het gezinsleven het meest intiem zou kunnen zijn, op zondagen en op vrije avonden. De kinderen voelen zich in het gezin niet meer thuis. Ze willen altijd weg... en wat zal dat worden als ze later getrouwd zijn, en ze ook niet meer zullen kunnen

thuis blijven ? Hoe dikwijls maakt men van onze meisjes geen straatlopers, leunders met kalenders en boekjes ?

De vergaderingen eindigen vaak zo laat, en ze hebben op tijd hun bed nodig... en (dit is dan een steentje naar de studerenden) daarna komt dan het haastig afmaken van hun huiswerk, het slordig leren van hun lessen en tenslotte... slechte rapporten. Door die in beslagname met allerlei activiteiten, ontwennen onze kinderen geheel aan het meehelpen thuis. Voor boodschappen en karweitjes, die ze in de jeugdorganisatie met entoesiasme zouden opknappen, zijn ze thuis niet te vinden. In de best bewaarde gezinnen, gezinnen uit burgerij of waar men nog gesteld is op voornaamheid en beleefdheid, zal moeder zuchten: «Zie de manieren die ze er leren, het taaltje en de rakkersstreken waarmee ze naar huis komen!» Waartoe helpt het nog de kinderen voornaam en streng op te voeden, als ze door de jeugdbeweging weer tot wildemannen gemaakt worden?

En dan al die kameraden, wat ze er allemaal van leren, de toon die ze leren aanslaan tegenover hun eigen ouders. Voor hun gezondheid wordt ook al niet erg gezorgd: trektochten en kampen, in alle weer slapen op de grond (en later komt de reumathiek). Gevaren kennen die jonge mannen nooit, gekneusde knieën, gescheurde broek en kleren die met geen tang aan te pakken zijn. Moeder wordt door de jeugdbeweging als de vuilmeid beschouwd, die achteraf wel alles zal opknappen.

Het ergste is vaak nog het dubbel leven dat deze jonge mensen gaan leiden: in de jeugdbeweging de held, de flinke kerel, de moppentapper en het haantje vooruit.. thuis onuitstaanbaar, zeer brutaal, knorrig en zwijgzaam.

GELOOF IN DE JEUGD !

Hier dan het antwoord van de jeugd !

Ouders leer a.u.b. inzien dat de jeugdbeweging heel iets anders is dan alleen maar een goedkope ontspanning. De jeugdbeweging kan en moet

zijn, een leerschool voor idealisme en levensmoed, 80 % van de priesterroepingen komen uit de jeugdbeweging, dat zegt toch iets ! Zolang ze klein zijn mag de jeugdbeweging kindermeid spelen, de ouders zijn dan voor een namiddag van de last af, maar als ze een beetje groter worden is de jeugdbeweging er te veel. Hoogstens is ze een hobby die als chantagemiddel kan gebruikt worden: «Als je uitlagen niet goed zijn, ga je niet mee op kamp». Verwachten zij misschien dat wij hun kinderen zouden verwennen, ze in de watte grootbrengen zoals zovele ouders doen. Misschien is de jeugdbeweging er juist nodig om hen een beetje zin voor risico en levensdurf bij te brengen die ze thuis niet meer meekrijgen. Is een gescheurde broek erger dan een voze ziel of een bezoedeld hart ?

En zij, de jongens en meisjes, die een uitstekende opvoeding kregen, hebben zij geen verplichtingen tegenover hun minderbedeelde broers en zusters? Is het geen familiaal egoïsme die intimiteit van het gesloten gezin? (ik meende dat kristelijke gezinnen, open gezinnen d.w.z. apostolische gezinnen moesten zijn in deze tijd). Zo'n gezin kan ook een gevangenis worden voor jonge mensen. Is dat familieleven als men zich lange avonden zit te vervelen (ieder voor zich) aan de T.V. ? Zal er niet meer familiale geest heersen daar waar elk kind, op de misschien minder talrijke avonden van samenzijn, zijn ideaal, zijn ervaringen, zijn gedachten uit de vergaderingen, ja zelfs zijn liedjes, nummertjes en moppen in de familiekring bijbrengt ?

Worden niet vele problemen op de rug van de jeugdbeweging geschoven, daar waar het schoentje elders nijpt? Vergeten de ouders niet gemakkelijk het spreekwoord «Enfants problèmes, parents problèmes» ? In onze tijd moet de jeugdbeweging vaak redden wat nog te redden valt. Hoeveel eerlijke, schone jonge mensen, hoeveel schone gezinnen, hoeveel roepingen zijn niet gegroeid uit kinderen die van huis uit niets te verwachten hadden; maar die door de jeugdbeweging, door het contact met de priester of de leider, een andere, een diepere en schonere kijk op het

leven kregen? In hoeveel ontwrichte gezinnen bestaat nog een familiaal gezag of is er nog moederlijke zorg? De jeugdbeweging zal in zulke gevallen de enige weg zijn naar schone volwassenheid en is de enige kracht om ze te onttrekken aan de demoraliserende en verderfelijke sfeer die ze thuis inademen. We weten en begrijpen allen wat een goeie school voor onze kinderen en hun toekomst betekent, en we bouwen voor hen ten koste van zware offers soms echte schoolpaleizen. Ook dat is goed en aan te prijzen; maar doen we genoeg voor die jeugd wanneer ze op de drempel staat van de volwassenheid, als het kind in hen sterft en de jonge man of jonge vrouw in hen geboren wordt? Mgr. Cardijn noemt de jeugdbeweging de hogeschool voor het leven, doen wij daar genoeg voor, allen die verantwoordelijkheid 'dragen': geestelijken, gemeenteoverheden, gezagdragers en ouders?

Is het hoogste wat we onze kinderen leren niet alleen rekenen, talen en wat weet ik al? Moeten we hen vooral niet leren leven, d.w.z. hun hoogste beroep te leren nl. een goed en schoon mens worden. Zijn lessen, studiekringen en besprekingen over de vele levensvragen in verband met hun geloof, verlovings, huwelijk en liefde, hun sociale taak in de maatschappij, hun arbeid en familieleven niet dringend nodig? En wees nu eens eerlijk, welke school, welke vader en moeder geven deze levensprincipes mee aan hun kinderen? Is in deze wereld waar het zo heerlijk maar ook zo gevaarlijk is om te leven, en waar zoveel valse levenspropheten zich aanmelden aan de jeugd, geen grote en dringende zending weggelegd voor de jeugdbeweging?

Sommige ouders vooral moeders klagen: «We kunnen onze kinderen niet meer bij ons houden», is dat zo'n ramp? Tenslotte is mensen opvoeden niet, ze bemoederen en ze aan uw rokken binden, buiten de wereld; maar wel ze pantsieren tegen de wereld. Het doel van de opvoeding, schrijft Prof. Kriekemans, is, «het kind bekwaam te maken om op te kunnen tegen de werkelijkheid van het leven, om in volle vrijheid het schone en het goede te leren kiezen».

Ligt de teloorgang van de jeugdgroepen niet veelal bij een gebrek aan

begrip en daadwerkelijke steun van de ouders, die gemakkelijk klagen over onze jeugd maar er niet mede zorg willen voor dragen; die meer bekommernis voelen voor kindervergoedingen dan voor jeugdzorg waarvan het resultaat niet in speciën te berekenen is ?

Laten we niet te gemakkelijk menen dat onze kinderen de jeugdbeweging kunnen missen. Ook voor de beste gezinnen is zij de aangewezen vorm van apostolaat en daadwerkelijke naastenliefde, een vormingsschool om zich te leren geven waar uw kinderen het risico van het contact met de anderen aandurven. Mochten uw kinderen deze leuze van Péguy op hun leven leren toepassen: Ik weet niet of we rijk of gelukkig zullen zijn. Ik weet alleen dat we niet klein zullen zijn !!

D.P. Roost

Is de tekst hierboven onlangs geschreven? Herken je er onze eenentwintigste eeuw in?

Toch bekennen we meteen dat **D.P. Roost** niet onze nieuwe schuilnaam is en... dat de tekst dateert uit 1963!

In dat jaar startte de toenmalige Christelijke Volkspartij afdeling Buggenhout met een eigen tijdschrift dat als titel “*CVP Gemeentebelangen*” meekreeg. Veel nummers van dat tijdschrift rolden er niet van de drukpers, maar Ter Palen verzamelt en bewaart. We pikten het pleidooi van de toenmalige proost (D.P. Roost dus) uit het eerste nummer van jaargang één uit november 1963.

Meteen is deze bijdrage een aanloop naar een volgend artikel dat we voorbereiden. We willen proberen één en ander op papier te zetten over de Buggenhoutse (en Opdorpsse) jeugd in de woelige jaren zestig. Het waren de jaren dat Buggenhout een “**Jeugdhuis**” kreeg, dat de **Jeugdraad** ontstond, dat de **jeugdbewegingen** bleven bestaan, dat er **jeugdclubs** het leven zagen.

*Het restant van de kostschool Otten,
in de jaren '70 het jeugdhuis.*

We beschikken wel over informatie, maar zijn nog wel op zoek naar meer. Wie weet nog wie P. R. Oost was? Wie stond mee aan de wieg van de Jeugdraad? Wie weet nog aan welke verenigingen het Jeugdhuis in de Pastorijsstraat onderdak gaf? Wie stichtte “den Bobo”? Ken je “**Difejojo**” nog? Wie kwam in oktober 1965 naar het **filmforum** “*Als de ooievaars voorbij trekken*” in de grote zaal van het klooster of naar het **debat- en forumgesprek** “*Zelfopvoeding samen*” in het Jeugdhuis? Was je lid van de **filmclub**? En wat moeten we ons voorstellen bij een “**tiener-stuif-in**”, een “**discoforum**” of een “**patapoef**”?

Heb je zelf nog documenten, foto's, lidkaarten, verslagen, tijdschriften, knipsels,... die ons kunnen helpen? Geef ons een seintje, want Ter Palen is niet enkel geïnteresseerd in het verleden van eeuwen geleden. Geef het maar toe: **jij bent ondertussen zelf een stuk van het verleden...**

Guido Van De Velde